

σία, ὅσω φιλοτιμούνται νὰ καταστήσουν αὐτὴν εἰς ἄλλας τελετὰς, ἥττον τῆς παρούσης ἐπισήμου, οἱ ἀρμόδιοι. Ἀπολύτως καλὰ θὰ ἦτο νὰ ἐμεινόντο ὅσω τὸ δυνατόν αἱ μοιραῖως γελοῖαι καταστάσαι δι' ἡμᾶς ψευδεπιδείξεις αὐταὶ ἀλλ' ἀφοῦ ἐν ἄλλαις περιστάσει καταλαμβάνεται πλειότερα φροντίς περὶ αὐτῶν, εἶνε αἰσχος αἱ φροντίδες νὰ μὴ ἀφιερῶνται ἅπασαι εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν. Οὕτως οἱ εὐέλπιδες ἡμῶν τοὺς ὁποῖους προθύμως βλέπομεν παρασσομένους εἰς βασιλικὰς ὑποδοχὰς καὶ πανηγύρεις, ἐθεωρήθη πολυτέλεια νὰ λάβωσι μέρος χθὲς διὰ τὸ ἔθνος.

Αἱ παρελάσεις τῶν ἀμαξῶν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως, ἥτις μυρσινοστόλιστος διπλὴν φέρει ἑορτὴν, θρησκείας καὶ ἔθνους, ἐγίνοντο μετὰ τῆς συνήθους ἐπιστημότητος. Ἐντὸς διεκρίνοντο ὑπουργοί, πρέσβεις, ἀκόλουθοι πρεσβειῶν, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, βουλευταί, ἀξιωματικοί, ναυτικοί, ποικίλη πληθὺς ἀπὸ τοῦ αὐστηρητέρου φράκτου μέχρι τοῦ λαμπροφανεστέρου διπλωματικοῦ ἱματιοῦ, ἀπὸ τοῦ μονακρίθου σταυροῦ τοῦ Σωτήρος μέχρι μωσαϊκοῦ ὁλοκλήρου παρασήμερον. Τὴν κοινὴν περιέργειαν διεγείρει ὁ ἡνίοχος τοῦ πρέσβους τῆς Αὐστρίας, νομίζομεν, παράδοξος τετραγώνος ἄνθρωπος, παραδοξώτερα μέσα, παράδοξος περιβολή, παραδοξώτερος πῖλος.

Προειμιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ φέρτε ἄρμ' τῶν στρατιωτῶν καὶ προαγγελλόμενοι ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἀποσπάσματος τοῦ ἱππικοῦ—τί ἀγρία καὶ βάρβαρος προαγγελία βασιλέων—ξίφηρους καὶ θορυβωδῶς σπεύδοντος, ὥσει ἀπειλούντος σφαγὰς καὶ ὄλεθρον, περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἀναφαίνονται αἱ βασιλικαὶ ἀμαξαὶ ἀκολουθούμεναι ὑπὸ τοῦ λοιποῦ ἐπιτελείου τῆς αὐλῆς. Τινὲς ἐκ τῶν τῆς ὁδοῦ, ἐκλαβόντες ὡς βασιλεῖς τὸν προελαύνοντα ἔφιππον χρυσοφαῖ καὶ κλωστομύστακα ἱπποκόμον, χαιρετῶσιν αὐτὸν ἐδαφιαίως. Μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἐφέτος τὰ ὀχήματα, ἐνεκα τοῦ ψύχους, παρέρχονται πρὸ ἡμῶν κεκλει-

σμένα, καὶ μόλις διὰ τῶν ὑελωμάτων κατορθοῦμεν νὰ διακρίνωμεν τοῦ μὲν τμήμα τι χρυσοποικιλτον ὑπασπιστοῦ, τοῦ δὲ κράνος τι, τοῦ δὲ ξίφος, τοῦ δὲ λευκῆς ἐσθῆτος μαρμαρυγὴν, καὶ τοῦ χνοώδους παρειᾶς τὴν ροδακινίζουσαν χάριν. Εὐτυχεῖς ὅμως λογιζόμεθα, διότι κατορθοῦμεν νὰ καμαρώσωμεν ὅχι καὶ τι μόνον, ἀλλ' ἅπασαν τὴν σελαγίζουσαν παιδικότητα τῆς βησιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας, χρυσῆς, τριανταφυλλένιας, αἰθερίας, λευκοφορεμένης· πρώτην φορὰν τὴν ἀπολυόμεν οὕτω, καὶ πρώτην φορὰν μεθ' ὑπερφανείας σκεπτόμεθα ὅτι τοιαύτη νύμφη ἀξίζει καὶ περισσότερον τοῦ νὰ δεχθῇ μίαν ἡμέραν τὰ θυμιάματα, ἔστω καὶ βασιλίσσης, τοῦ ἀσυμπαθεστέρου σλαβικοῦ λαοῦ τοῦ Αἰμου.

Τὰ πλήθη τῶν πιστῶν προχθὲς συνέρρεον εἰς τὴν Μητρόπολιν, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Εὐαγγελιστρια*. Οὔτε βράχια, οὔτε ταξιδιωτὰι, οὔτε τρελλοί, οὔτε θαύματα. Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ μόνον καὶ ἰδίως κατὰ τὴν διασταυρώσιν τῆς Ρόμβης, κύματα λαοῦ συνωθούντων συναντώμενα καθὼς τὰ φαληρικὰ κυματα ἐπὶ τῇ ἀκτῇ ὑποχωροῦσι πάλιν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ὅλα αὐτὰ τὰ εὐλαβῆ πλήθη ἐκπορεύονται ν' ἀσπασθῶσι τὴν Παναγίαν, τοποθετηθεῖσαν ὀλίγον ἀριστερὰ πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ, καλλιτεχνικωτάτην, χρυσότεκτον καὶ περιβεβλημένην διὰ τῶν πολυτιμωτέρων ἀνθέων, τὰ ὅποια δύναται νὰ τῆς προσφέρῃ ὁ Μάρτιος τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ γλυκεῖα μελαγχολία διακεχυμένη ἐπὶ τῶν ἀστραπηβόλων προσώπων τῆς εἰκόνος ἐμπνέει τὰ ἀγιώτερα καὶ ὑψηλότερα αἰσθήματα τῶν πιστῶν, οἵτινες προσέρχονται ὁλοπνέοντες καὶ ἀνάπτουσι περὶ αὐτὴν λαμπάδας, ἐκπεμπούσας τὸ ὥχρον αὐτῶν φῶς καὶ τὸ ἀόριστον, ἀλλὰ βαρὺ ἄρωμά των, ἀναπόφευκτον εἰς πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 444)

— Καὶ γιατί : εἶπεν ἡ Ἑρριέτη δὲν εἶναι κακὸς, εἶναι πολὺ καλός. Λένε μάλιστα ὅτι ἔσωσε ἓνα παιδί στὸ Βιλυγκιούρ ποῦ πῆγαινε νὰ πνιγῇ στὸ ποτάμι, πῶς σκότωσε ἓνα φοβερὸ λύκο ποῦ εἶχε ἀρπάξει ἓνα ἀρνί ἀπὸ τὸ πνομνιο τοῦ Μαρεῖλ. Ὅλα αὐτὰ μὲ κάνουν πολὺ περιέργη, ὥστε καὶ ἐγὼ θέλω νὰ τὸν δῶ.

— Ἀλλοτε, εἶπεν ὁ κ. Βιολαῖν, δύσκολον θὰ ἦτο νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά σας· διὰ νὰ δῇ κανεὶς τὸν Λυκογιάννην ἔπρεπε νὰ ἔχη τύχη νὰ τὸν συναντήσῃ· τώρα ὅμως ποῦ δὲν κρύβεται καὶ δὲν φοβᾶται νὰ φαίνεται εἶνε σπάνιον, ὅταν περνᾷ τὸ δάσος, νὰ μὴ τὸν ἀπαντήσης κάποιος.

— Αὔριον, ἂν θέλετε, Ἑρριέτη, ἐπρότεινεν ἡ Σουσάνα, πηγαίνουμεν εἰς τὸν Στάκτὸλσφον.

Ἡ δεσποινὶς Δεσιμαῖζ παρετίρησε τὴν μητέρα της ἐρωτῶσα διὰ τοῦ βλέμματος.

— Καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ δοῦμε μιὰ ὥραία θέα, ὑπέλαβεν ἡ Σουσάνα, διότι θ' ἀναιδοῦμε σ' τὸν βράχον, ὅχι ὡς ἄπάνω, ἀλλ' ὡς τὰ μισά. Θὰ ἦνε τώρα τέσσαραις φοραῖς πού τὸν ἀναβαίνομεν. Ἔχει καὶ μονοπάτια ποῦ εἶνε σὰ σκαλίτσας. Ἄν ἔχωμε τύχη, ἢ ἀν μὴ πορῶμε νὰ δοῦμε καὶ τὸν Λυκογιάννην.

— Λοιπὸν θὰ τὸν δοῦμεν, εἶπε γενναίως ἡ Λευκὴ Μωριέννη· τόσον θὰ χειρότερον γιὰ μένα, ἂν φοβηθῶ.

Ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἡ νεᾶνις προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἐνεποίησε γέλωτα εἰς πάντας.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἡ κόμησα, ἥτις ἐνδιεφέρετο ἐπὶ μᾶλλον διὰ τὸν ἄγριον,

— Πρὸ ὀλίγου, εἶπεν, ἡ δεσποινὶς Δεσιμαῖζ ἔλεγε περὶ ἐνὸς παιδιοῦ τὸ ὅποῖον πῆγαινε νὰ πνιγῇ καὶ τὸ ἔσωσε, καὶ περὶ ἐνὸς ἀρνιοῦ ποῦ τὸ πῆρε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ λύκου· εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅλα αὐτά ;

— Ἀλήθεια, κυρία κόμησα, ἀπάντησεν ὁ Βιολαῖν.

— Ἀλλὰ, κύριε, αὐτὰ εἶναι πράξεις ἀνθρώπου πολιτισμένου καὶ ὄχι ἀγρίου.

— Βεβαίως, κυρία κόμησα· ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶναι εὐγενὴς αἰσθημάτων ἄνθρωπος. Καὶ τίς οἶδεν, ὅταν ἐξημερωθῇ, πύσας ἀποκαλύψεις δὲν θὰ κάμνουμε ; Ὡς

ἀτμοσφαῖραν. Τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ ναοῦ περιβάλλεται δι' ἀμυδρὰς διήχλους ἐν μέρει ἐκ τοῦ καπνοῦ τῶν λαμπάδων καὶ ἐν μέρει ἐκ τῶν ἀτμῶν τοῦ πλήθους σχηματισθείσης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας διαφαίνεται μόλις ἐπὶ τοῦ θόλου ὁ Παντοκράτωρ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀπόστολοι ὡς ἐν νεφέλαις ἱστάμενοι.

Εἰς ἀρχιερεὺς ἀπὸ τῆς δεσποτικῆς αὐτοῦ ἑδρας εὐλογεῖ τὸν συρρεῦντα αἰετοπτερόν· περὶ αὐτὸν ψάλλουσι ἐν χορῶ τὰ τροπάρια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Οἱ κώδωνες τῆς ἐκκλησίας ἡχοῦσιν ἀδιακόπως καὶ μετὰ σάλου **ἀνάστα ὁ Θεός**, ἐν ᾧ οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ κομπάζουσι καὶ αὐτοὶ τὴν ἱκευτικὴν των φωνὴν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας.

Ἦκούσαμεν ἓνα τούτων πρὸς ἄλλον συνάδελφόν του λέγοντα :

— Χρῆστο ! Χρῆστο, κύτταξε παρακαλῶ νὰ κουμαντάρῃς τὸν ἄρτον !

Καὶ προσήρχοντο ὅλον ἐν οἱ πιστοὶ καὶ ἐσήμαινον ἀκαταπαύστως οἱ κώδωνες, καὶ ἐψάλλοντο τὰ τροπάρια καὶ εὐλόγει ὁ Δεσπότης.

Φαίνεται ὅτι καὶ τὸ κόμμα καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀκόμη ἐπιθυμεῖ εἰς τὴν ἀναπληρωτικὴν ἐκλογὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσσηνίας νὰ τεθῇ ὑποψήσιος ὁ κ. Σπυρίδων Κουμουνδούρος, πειθομένου καὶ τοῦ ἀντιπάλου κ. Μπούτου, ὅπως ἐμυθημαδὸν ἡ ἐπαρχία τιμήσῃ τὴν μνήμην τοῦ κλεισάντος αὐτὴν πολιτικοῦ ἀνδρός. Καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα μετὰ τὴν ἐκλογὴν οἱ στενότεροι συγγενεῖς τοῦ κ. Κουμουνδούρου θέλουσι προσπαλέσει τὸν κ. Τρικούπην καὶ καταταχθῇ μετὰ τῶν ὁπαδῶν του. Αὐτὰ λέγονται, ἂν καὶ εἶναι ὀλίγον πρόωρα, διότι μέχρι τοῦ Νοεμβρίου ὁ χρόνος ξεύρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ.

τώρα δὲν γνωρίζουμε τίποτε· ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἔλθῃ ὥρα ποῦ θὰ ἐξηγήσουμε πολλὰ μυστήρια.

— Εἰς τὸ Μαρτίλ ὑπάρχει ἓνας νέος, ἐπιστάτης, ἐπαύλεως ὀνόματι Ἰάκωβος Γρανδὲν, τὸν ὁποῖον ὁ ἄγριος ἠγάπησεν. Ἄμα τὸν ἴδῃ εἰς τοὺς ἀγρούς, τρέχει πλησίον του, σφίγγει τὴν χεῖρά του, ἔπειτα ἀπέρχεται, ἀφ' οὗ καμὴ διαφόρους φιλικὰς ἐνδείξεις.

Καὶ ἀκριβῶς εἰς ποίμνιον ἀνήκον εἰς τὸν κύριον τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν ὁ λύκος, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχε κάμει λόγον ἡ δεσποινὴς Ἑρριέτη, ἐλθὼν ἤρπασε τὸ θῆμά του. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ποιμένος, ἐφύλαττε τὰ ποίμνια ξαπλωμένους εἰς ἓνα λιβάδι καλὰφυτον ἀπὸ τριφύλλι. Ὁ Λυκογιάννης, ὅστις δὲν ἦτο μακρὰν, ἄμα ἀκούσας τὸν σκύλον κ' ἐγαύριζε ἄγρια καὶ τὸν φίλον του νὰ φωνάζῃ «λύκος ! λύκος», παρατηρήσας τὰ γινόμενα, ταχὺς ὡς ἀστραπὴ, συντρίβει κλάδον δένδρου καὶ ὁρᾷ κατὰ τοῦ θηρίου, ὅπου ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος φέρων τὸ δυστυχὲς πρόβατον. Τρομερὰ συνήθη μάχη μετὰ τοῦ ἀνδρός καὶ τοῦ λύκου, ἀλλ' ὁ ἄγριος κατέφερε ἓνα τὸσον τρομερὸν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ θηρίου ποῦ τὸ ἔστρωσε κατὰ γῆς.

— Περίφημα ! ἐπεφώνησεν ἡ κόμησσα.

— Καὶ τὸ ἀρνάκι, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βιολαῖν, ἀπαλλάχθην, φέρον μόνον τὰ σημεῖα τῶν ὀδόντων τοῦ λύκου ἐπὶ τῆς πλάτης, ἐτρέξε νὰ εὕρῃ τὴν μητέρα τοῦ βελάζον.

Ἐλπίζομεν ὁ νέος νόμος περὶ ἀναβολῆς τῶν ἐκλογῶν νὰ δροσίῃ ὀλίγον τὰ ἀρχίσαντα ν' ἀνάβουν κεφάλια διὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς.

Ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος διατάγματος μέχρι τοῦ νέου νόμου ἡ διατυπωθεῖσα ἐκλογικὴ τῆς πρωτεύουσας κίνησις ἐσημειώθη δι' ἑνὸς μεγάλου γεγονότος, διὰ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν μακκάρᾳ τῇ λήξει πρῶτον ὑποψηφίου κ. Παναγῇ Κυριακοῦ.

Περὶ τῆς παραιτήσεως αὐτῆς τὰ σατυρικά φύλλα τῆς πόλεώς μας ἔγραψαν κάμποσα πράγματα περὶ ἀγοραπωλησίας γενομένης μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς ἄλλου ὑποψηφίου, εἰς δὲν προτίθεται νὰ μεταφέρῃ τὰς ψήφους τοῦ φίλου του. Μόνον περὶ τοῦ ποσοῦ διαφωνοῦσι τὰ φύλλα, διότι φαίνεται ὅτι οἱ συντάκται τῶν ἐν λόγῳ φύλλων δὲν ἦσαν ἐκεῖ ποῦ ἐμετροῦντο τὰ χρήματα. Τὸ ποσὸν τοῦτο κυμαίνεται μετὰ 20,000 μέχρι 50,000 δραμῶν. Δὲν λέγουν ἂν τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ τὸ μοιρασθῇ ὁ κ. Κυριακὸς μετὰ τῶν φίλων του ἢ ἂν οἱ φίλοι του ξεχωριστὰ θὰ πληρωθεῖν ἀπὸ τὸν ὑποψήφιον τοῦ κυρ Παναγῇ. Χθὲς καὶ παράρτημα ἀκόμη ἐδημοσιεύθη, φέρον τίτλον **Ἡ προδοσία τοῦ Δήμου Ἀθηναίων** ἢ ὁ ἄτιμος συναίτησις *Μελά* καὶ *Κυριακοῦ*. Χρονολογεῖται τὸ παράρτημα *Ἐκ Γαδαρουπόλεως* καὶ ὑπογράφουσι τὰ **αὐτὰ τῶν τοίχων**. Λεπτολογοῦνται δὲ πράγματα μέσα ἄρκετα μυθιστορικῆς ὕψους καὶ φράσεως. Εἰς τὴν σπερμολογηθέντα δὲν ἀπῆντησαν οὔτε ὁ λεγόμενος δωροδόκος, οὔτε ὁ λεγόμενος δωροδοκῆσας. Καὶ ἴσως ἔκαμαν καὶ πολὺ καλὰ· διότι καὶ τοῦ κυρ Παναγῇ ἡ ἀφιλοκέρδεια εἶναι γνωστὴ, ὥστε νὰ πιστευθῇ ὅτι ἐχορήγησε τὰς ψήφους τῶν φίλων του εἰς τὸν κ. Μελά, μόνον ὅπως ἐμπνεόμενος, ὡς λέγει ἐν τῇ δηλώσει του, ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, γέννηται ἄλλος Περικλῆς, καὶ τοῦ κ. Μελά τὸ ὑψηλὸν φρόνημα εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὥστε νὰ προσδοκᾷ τὴν ἐκλογὴν του ἐκ μόνου τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων

— Καὶ τὸ παιδί, κ. Βιολαῖν, τὸ παιδί, ποῦ ἔσωσεν ἐπίσης ὁ Λυκογιάννης; ἠρώτησεν ἀπλήστως ἡ κυρία Μωριέννη.

— Τώρα, κυρία κόμησσα. Τὸν περασμένον Ἰούνιον, ἑπτὰ ἢ οὐκ ἔλαττο μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Βλεγκινούρ, ἡλικίας δέκα μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐλούοντο εἰς ἓνα μέρος τοῦ ποταμοῦ κάμποσο βαθύ. Ἐν ἀπὸ αὐτὰ δωδεκαετὲς προσποιούμενον τὸν γενναῖον καὶ περιπαῖζον τοὺς ἄλλους ὡς δειλοὺς, ἀπεμακρύνθη ἀδεξίως ἀπὸ τῶν συντρόφων του καὶ ἔπεσεν εἰς ἓνα βάραθρον, ἓνα εἶδος φρέατος πολλῶν μέτρων βάθους. Ἀμέσως τὸ πῆρε τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὰ συνήθη εἰς τὸν φρού, καὶ ἀφεύκτως θὰ ἐχάνατο, διότι οἱ σύντροφοί του μὴ γνωρίζοντες νὰ κολυμβοῦν δὲν ἔμπορουν νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειάν του. Βλέποντες δὲ τὸ παιδί ποῦ ἐδυθίζετο εἰς τὸ νερὸ ἠννόησαν ὅτι ἐχάνατο. Τότε ἔβαλαν ταῖς φωναῖς, ἀλλ' ἐπειδὴ εὐρίσκοντο εἰς ἄρκετὰ ἱκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ χωρίον, κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ποῦ ἔμπορουν νὰ δώσῃ βοήθειαν.

Εὐτυχῶς ὁ Λυκογιάννης, ὅστις ἔτυχε νὰ περιπατῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἀκούσας τὰς ἀπελπιστικὰς κραυγὰς καὶ μαντεύσας πιθανῶς, ὅτι ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίᾳ κινδυνεύει, ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ δάσου, καὶ μετὰ τινα ἄλματα ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Τὰ παιδιὰ κραυγάζοντα τοῦ ἐδειξαν τὸ μέρος, ὅπου ὁ σύντροφός των εἶχε γίνῃ ἀφαντός. Ἐνωσάσας τί συμβαίνει

πρὸς ὑποψήφιον ὅστις ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἤδη παίζειν τὸ ἑκαρτέ του ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ λέσχῃ, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐρρέμβαζεν ἢ περὶ τοῦ πῶς νὰ γίνῃ ὁ νεώτερος Περικλῆς τῶν Νέων Ἀθηνῶν.

Τὰ σπουδαῖα φύλλα δὲν ἔκαμαν εἰσέτι λόγον περὶ τῶν δημοτικῶν. Μετὰ σπουδῆς ὅμως τὰ κατακλύζει ἡ σατυρική πλημμύρα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Ἡ Γλωσσοκοπάνια καὶ ὁ Μασκαράς, ἡ Παγκλαστίτις καὶ ὁ Νέος Παληάνθρωπος, ὁ Παληάνθρωπος καὶ ὁ Ραμπαγάς, ὁ Ἀριστοφάνης καὶ τὰ Παραρτήματά του, γλωσσοκοπανοῦσι ὅλα περὶ δημοτικῆς κουθέντας. Ἐξ αὐτῶν πάλιν, πλὴν τῆς Παγκλαστίτιδος, τὰ ἄλλα ἐχρωματίσθησαν ἀντιμελένια.

Ἰπποτικώτατα φερούμενη ἡ Ἑταιρία τῶν ἀθηναϊκῶν Ἰπποσιδηροδρόμων ἐξέδωκε διαταγὴν ὑπηρεσίας, δι' ἧς ἀπαγορεύεται πᾶσα πίσις περὶ διαθέσεως τῆς ψήφου των, λέγουσα ρητῶς ὅτι πᾶς ἀνώτερος ὑπάλληλος, ὅστις ἤθελε φωραθῇ πιέζων ὑποδεστέρους ὑπὲρ ἐνὸς ἢ ἄλλου ὑποψηφίου, θέλει ἀποπεμφθῇ ἀμέσως. Ἀς αἰσθανθῶσι ψυχικὸν ἐρύθημα οἱ διοικηταὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, οἱ ἐν πάσῃ ἐκλογῇ, δημοτικῇ ἢ βουλευτικῇ, ἀτίμως ἐπεμβαίνοντες καὶ πιέζοντες τὰς συνειδήσεις, ἀπαρτίζοντες οὕτω κυβέρνησιν ἀπέναντι κυβερνήσεως. Τίς ἐλησμόνησε τὰ αἵσχη τῆς ὅσα διέπραττε πάντοτε ἐν Μεσολογγίῳ, πολεμοῦσα τὸν Ἐπαμινώνδαν Δεληγεώργη; Τίς ἐλησμόνησε τὰ προπερσινὰ τῆς αἵσχη ἐν Πειραιεῖ, πολεμοῦσα τὸν λαοπρόβλητον Ἀριστείδην Οἰκονόμου; Τοῦλάχιστον ἂν εἰς τὰς προεξοφλήσεις καὶ τὰς ἀνοικτάς πιστώσεις τῆς ἐξέφευγε τὰς προεξοφλήσεις καὶ πιστώσεις τῶν ψήφων!

Ἄν καὶ ὁ Μάρτιος μὲ τὸ στασιῶ ἐπιμένει νὰ φέρῃ πίσω τὸν χειμῶνα, τὰ πάντα ὅμως προπαρασκευάζονται διὰ τὸ καλοκαίρι· τὰ πάντα μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν Λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ, τὰ ὅποια ἐνθυμίζουσιν τὸ ὀλιγώτερον Ἰούλιον, ὅταν δὲν ἐνθυμηθῇ κανεὶς ὅτι συνήθως ὁ ἀθηναϊκὸς Μάιος εἶναι γαῖδοροαύγουστος. Ὁ ἀκαταπόνητος Διευθυντής, ὁ ἀντίπους Μωῦσῆς τῶν Νέων Ἀθηνῶν, ὁ διαδοχικῶς διὰ τῆς μαγικῆς ράβδου κάμνων νὰ τὸν ἀκολουθῇ ἡ θάλασσα, ὅπου αὐτὸς καὶ τὸ ψηλὸ του καπέλλο, ἐννοεῖ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος νὰ προβαίνει τελειοποιῶν τὸ ἔργον του, ὡς γλύπτης, ὅστις τεχνουργεῖ καὶ τορνεύει ἄγαλμα, ὅπερ θέλει νὰ παραδώσῃ τέλειον ἀπὸ τῶν χειρῶν του ὡς παρθένον κρινόπλαστον. Καὶ δὴ ἐφέτος γίνεται ἡ ἀνανέωσις τοῦ νεροῦ καθ' ἐκάστην, καὶ ὄχι τετράκις τῆς ἐβδομάδος ὡς πέρυσιν. Στρώνεται τὸ ἑδάφος τῆς Δεξαμενῆς διὰ νέου ὕλικου. Προστίθενται πεντήκοντα ἐπὶ πλέον λουτήρες εἰς τε τὰ τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν. Καλύπτεται ἡ ὀροφὴ τῆς Δαμασκηνῆς θαλάσσης διὰ δικτύου τοῦ θαυματουργοῦ, ὥστε οἱ μὲν λουόμενοι νὰ πλέωσι εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἡλίου τὸ χρυσοῦν, οἱ δὲ μὴ λουόμενοι νὰ μὴ διακρίνωσιν οὔτε ὑπαίαν ἐκ τῆς σαρκὸς τῶν λουομένων.

Διότι βλέπετε ὅτι ὁ κυριὸς χριστιανισμὸς ἐκθύρξεν ἀμαρτωλὴν τὴν σάρκα, καὶ πρέπει νὰ φοβούμεθα νὰ βλέπωμεν καὶ τὰ κρέατά μας· ἐνῷ ὁ καῦμένος ὁ ἐλληνισμὸς μὲ τὰς Φρύνας του καὶ τοὺς ἀθλητάς του. . . ! Ἐπετάθη ἐπὶ τούτοις ἡ δύναμις τῶν Ντοῦς ἐκείνων τῆς ἀληθοῦς παλιγγενεσίας, τῶν μόνων δυναμένων νὰ ἐπιρρώσωσι τὴν σπονδυλικὴν στήλην συλλήδην ὅλου τοῦ ἔθνους. Τὸ Ντοῦς, καταπίπτον ὡς Νιαγάρας ἐπὶ τῶν νώτων, θὰ ἦνε τόσῳ δυνατὸν, ὥστε θὰ τσοῦζῃ. Κύριε ἀθλητοῖς, ἐτοιμασθήτε. Θὰ γίνουιν καὶ ἄλλαι μεταβολαί, τὸ ὅλον δῶδεκα· διότι

ἐξεδύθη ἡμέσως τὰ ἐκ λύκου δέρματα, ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἐβυθίσθη—καὶ ὀρεῖλω νὰ προσθέσω κυρία, ὁ Λυκογιάννης κολυμβᾷ σὰ ψάρι.—Μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη κρατῶν τὸν πνιγέντα εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἐξῆλθε. Τὸ παιδίον ἐσώθη.

— Ὁραῖα! Ὁραῖα! κ. Βιολαῖν, ἀνέκραξεν ἡ κόρησά μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ ἄγριός σας εἶνε ἥρως!

— Ἀ! ὄχι ἀκόμη, κυρία, ὑπέλαβε μειδιῶν· ἀλλὰ ζητεῖ νὰ γίνῃ τοιοῦτος.

— Εἰς ἐσᾶς ἔχει φίλον πολίτημον, κύριε· χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ τις, νὰ τὸν ἴδῃ τις, μόνον νὰ σὰς ἀκούῃ τὸν ἀγαπᾷ κανεὶς αὐτὸν τὸν ἄγριον.

— Θεέ μου, κυρία, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν λόγον νὰ τὸν μισῶμεν δικαιούμεθα νὰ τὸν ἀγαπῶμεν.

Ὁ Λυκογιάννης κατῳρώησε νὰ κατακτήσῃ διὰ μιᾶς τὴν καρδίαν ὅλων τῶν μητέρων. Αἱ γυναῖκες τοῦ Βλυγνικοῦ ἐκουσίως θὰ τοῦ ἐπλεκαν στεφάνους. Ἰπάρχουν ἀκόμη εἰς Βωκοῦρ καὶ εἰς Μαρεῖλ παιδιὰ, τὰ ὅποια τὸν φοβοῦνται καὶ τὸν λιθοβολοῦν ἀπὸ μακριὰ, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Βλυγνικοῦ τὸν εἰσέονται πολὺ τὸν Λυκογιάννην.

— Ἐννοεῖται, διότι γνωρίζουν, ὅτι ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐνός ἐξ αὐτῶν καὶ εὐγνωμονοῦν.

— Μάλιστα, κυρία.

Ὁ ἄλλος ἐδύσαν, ὁ ἄλλος καθίστατο δροσερώτερος. Ἀνε-

χώρησαν ἐκ τοῦ ἐξώστου, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ διῆλθον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας ἐν μουτικῇ καὶ ἀναδιφοῦντος τὰ λευκώματα.

ΙΒ.

Ο ΦΑΙΟΣ ΓΗΛΟΦΟΣ

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον, περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, οὐδεὶς εἶχε μείνει εἰς τὸν πύργον τοῦ Βωκοῦρ, ἐκτός τῆς κομίσσης Δε-Μωριέν καὶ τῶν τέκνων τῆς. Ὁ συμβολαιογράφος, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δασῶν καὶ ἡ σύζυγός του ἐπανάλαβον τὴν πρὸς τὸ Ἐπιναλ ὁδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα, ὅπερ ἐξαίρετικῶς παρέθεσαν ἕνεκα τῆς ἀναχωρήσεώς των κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Καὶ ὁ Ραοῦλ ἐπίσης ἄφησε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του παρὰ τὰς ἐνστάσεις καὶ τὰς θωπείας αὐτῶν, ὅπως τὸν κρατήσουν ἐπὶ τινας ἐτι ἡμέρας. Ἀλλὰ πρὸ ὀκτῶ ἡδὴ ἡμερῶν εὐρίσκετο εἰς Βωκοῦρ, τοῦτο δὲ ἦτο πολὺ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν καθήκοντος, ὅπερ τὸν ἐπεδάρυνε καὶ τοῦ ἐφαίνετο ὡς θυσιά. Μόλις ἐρχόμενος ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἔσπευδε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρίσιους, ἵνα ἐπανέυρῃ τοὺς ἐν ταῖς διασκέδασεσι φίλους του. Διὰ τί λιπὸν ἤρχετο; Διὰ τί; Ἀ! ὄχι! δὲν τὸν

μὴ λησμονῆτε ὅτι ὁ κ. Δαμασκηνὸς εἶνε πρὸ παντός ἄλλου μαθηματικὸς καὶ πηγαίνει ὅλο μὲ τὰ νούμερα.

Ἀλλὰ καὶ τὸ Φάληρον ἐξωραϊζεται. Ἄν ὁ κ. Δαμασκηνὸς λέγει καὶ γίνεται θάλασσα, ὁ κ. Κατοῦμπαλῆς λέγει καὶ γίνεται κήπος. Οὕτως εἰς τὴν προκυαίαν τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὴν ἀμμώδη ἐκείνην παραλίαν, θὰ καταβῇτε ἕνα βράδυ καὶ θὰ νομίζετε ὅτι εἰσθε εἰς τὴν μοσχομυρωδάτην ἀκτὴν τοῦ Πόρου, ἐκεῖ ποῦ περῶντας μὲ τὸ ἀτμόπλοιο μπορεῖτε ν' ἀπλώσετε τὸ χέρι σας καὶ νὰ σφίξετε τὸ χέρι καμμιᾶς Ποριώτισσας, ἂν σὰς ἐπιτρέψῃ τοῦτο ἐννοεῖται ὁ κουμπάρος. Θὰ δῆτε λοιπὸν λεμονιᾶς μὲ λεμονάκια ὡρὰ ὡς αἶσθημα καὶ ζουμερά ὡς σὰρξ, πορτοκαλλίς καὶ νεραντζίς καὶ δάφναις καὶ τριανταφυλλίς. Καὶ ὄχι κούτσουρα πλέον μὲ ἐλπίδας βλαστήσεως, ἀλλὰ δένδρα φουντωτά, φουντωτά, καὶ ὅλο φουντώνοντα, ὡς ὅλον ἐν φουντώνει τὸ ἀμυγδαλόπλαστο χανουμάκι τοῦ Φαλήρου.

Βρὲ τί εἶναι αὐτὰ τὰ Λαχεῖα! Λαχεῖον ἰταλικὸν, Λαχεῖον τῆς Τύνιδος, Λαχεῖον Ἀρσένη! Ἐχομεν ἢ δὲν ἔχομεν νόμους! Καὶ αὐτὴν τὴν ἀτιμίαν θὰ τὴν καθιερώσωμεν! Τί πάει νὰ πῇ βρὲ Λαχεῖο. Νὰ βάλουμε ἕνα ἑκατομύριο ἀνθρώποι ἀπὸ ἕνα φράγκο καὶ νὰ μᾶς τὸ φάγῃ ἕνας κ. . . . Μὰ πῶς τὰ ἀνέχεσαι αὐτὰ, φίλτατε, παμφίλτατε κύριε Κοσσονάκε; Ἐχεις δικαίωμα νὰ τὰ ἀπαγορεύῃς. Πῶς δὲν ἐξασκεῖς τὸ δικαίωμά σου; Ἡ περιμένεις νὰ γίνῃς καὶ σὺ Μελάς ἀπὸ κανένα Λαχεῖο;

Ὁ καλὸς Γεώργιος Τσαμίχας, ὁ ἀναμορφωτὴς Ξενοδύχος,

εἴλκυεν ἢ πρὸς τὴν μητέρα του συμπάθεια καὶ ἢ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του στοργή. Καίτοι νέος, ἦτο λίαν διεφθαρμένος καὶ εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει ὅλας τὰς κατεῖς τοῦ πατρός του, ὅστις ἄλλως τε, πολὺ ὀλίγον φροντίζων περὶ αὐτοῦ, δὲν ἔθετε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν του ὅσα χρήματα ἤθελεν, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὰς ἰδιοτροπίας του καὶ παραδοθῇ εἰς ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ ἀτάκτου βίου του. Ἦρχετο νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ὅτε ἔμενε χωρὶς πεντάρη, ἵνα κατορθώσῃ νὰ βάλῃ ἑς τὸ χέρι μερικὰ τραπέζικα τῶν χιλίων. Ἐξαπατωμένη ἐκ τῆς ὑποκρισίας του, πιστεύουσα εἰς τὰ ψεύδη του καὶ τὴν πλαστὴν συμπάθειάν του, ἀσθενής, καθὼς ὅλαι αἱ μητέρες, καὶ υπερμέτρως ἀγαθὴ, ἡ κυρία Δεσιμαίς ἤνοιγεν ἐπὶ τέλους πᾶς συρτάριά της καὶ τοῦ ἔδιδε χρήματα χωρὶς καὶ νὰ λογαριάζῃ. Ὁ Ραούλ ἤρπαζεν ἐπίσης ἰνερευθιμάτως καὶ τὰς μικρὰς οἰκονομίας τὰς ὁποίας ἡ ἀδελφὴ του ἐξοικονομοῦσε δι' αὐτὸν ἐκ τοῦ νεανικοῦ βαλαντίου της.

Ἀνέμενον τὸν κ. Λε-Βιολαῖν καὶ τὴν Σωσσάνην. Τὰ κοράσια ἀνυπομόνως προσεδόκων τὴν ἐλευσίν των, κατὰ πᾶσαν σιγμὴν ἐξερχόμενα εἰς τὸν ἐξώστην καὶ βυθίζοντα τὰ βλέμματά των ἐπὶ τῆς λευκαζούσης ὁδοῦ. Ἀλλως δὲ τὴν προτεραίαν δὲν εἶχον συμφωνήσει νὰ πάνε εἰς τὸν φαῖον γηλόφον καὶ ν' ἀναβῶν τὸν γιγαντιαῖον βράχον; Αἱ δεσποινίδες αὗται ἐθεώρουν ὡς πανήγυριν τὸν περίπατον τοῦτον, ὅπου ἤλπιζαν ὅτι πολὺ θὰ διεσκέδαζαν. Καὶ ἐπει-

ὁ διευθυντὴς τοῦ μοναδικοῦ **Καφενεῖου—Ἑστιατορίου ἢ Εὐρώπης**, ἐπὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ ὁποίου φύνται στρεῖδια τῶν Δαρδανελλίων καὶ τοῦ Κοντοσκαλίου, ἤρε τὴν καλὴν του καὶ ἡραβωνίσθη τὴν δροσερὰν νησιώτιδα κόρην Ἀνέταν Ρίβολη. Καὶ εἰς τοὺς γάμους σας!

Ὡραίου διηγήματος τὸ *Ῥόγιοι* ἢ αἱ δύο *Ἀδελφαί*, συγγραφέντος ὑπὸ Ἀγγλίδος, καὶ μεταφρασθέντος ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Π. Ρ. ἐκδοθέντος δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐδωρήσατο ἡ μεταφράσασα χίλια ἀντίτυπα εἰς τὸ Ἐθνικὸν Νοσοκομεῖον, ὅπως εἰσπράξῃ τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως ποσόν. Τιμᾶται δὲ ἀντὶ 2 1)2 δραχμῆς.

Ἀπὸ τῆς πρώτης προσεχούς Ἀπριλίου τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἐλληνικῆς Ἀττιολοίης **Δ. Π. Γουδῆ**, τὰ ἐκτελούντα τὴν γραμμὴν Πελοποννήσου, θέλουσιν ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς ἡμέραν Παρασκευὴν ὥραν 6ην π. μ. ἀκριβῶς, προσεγγίζοντα εἰς τὴν ἀνοδὸν καὶ κάθοδον εἰς τοὺς ἐπομένους λιμένας.

Αἴγινα, Πόρον, Ὑδραν, **Λεωνίδιον**, Γύθειον, Καλάμας, Μεσσήνην (Νησίον), **Κορώνην**, Πύλον, Μάραθον, Καΐαν, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, καὶ Κόρινθον.

Προστίθενται δηλαδὴ νέαι προσεγγίσεις εἰς Λεωνίδιον καὶ Κορώνην.

Ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ βουλευτοῦ Α. ὅστις δὲν ἐπολέ-

τα τίς οἶδεν; ὡς εἶχεν εἰπεῖ ἡ δεσποινὶς Λε-Βιολαῖν, δὲν ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐβλεπον καὶ τὸν ἀγριάνθρωπον, ὃν αἱ νεαρὰ αὗται κεφαλὰὶ ὠνευροπόλουσαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, τὸν περιβόητον ἐκεῖνον Λυκογιάννην, τὸν ὁποῖον ἐπέμεναν χαρακτηρίζουσαι ὡς ἥρωα;

Ὁ καιρὸς ἦτο εὖδιος, ὁ ἥλιος διέχεεν ἅπασαν τὴν λάμψιν του ἐπὶ τοῦ ἀκηλιδῶτου οὐρανοῦ. Δὲν ἔπνεεν ἄνεμος, μόνον ὀλίγος βορρᾶς δροτερός ἐμετρίαζε τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου. Καὶ ἐπειτα αἱ ἐνδυμασίαι των ἦσαν ἐλαφραὶ, θεριναί, καὶ θὰ ἐλάμβανον μαζύ των καὶ τὰ ἀλεξήλια. Ἦτο ἀποφασισμένον νὰ πάνε πεζῇ, διότι τὸ ταυτοῦτον θὰ ἦτο μᾶλλον εὐχάριστον καὶ περισσότερο διασκεδαστικόν καὶ διότι ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο πολὺ μεγάλη. . . Καὶ ναὶ μὲν οἱ δρόμοι ἦσαν ὀλίγον κονιορτώδεις, ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο! Εἰς τὴν ἐξοχὴν αἱ γυναῖκες δὲν φοβοῦνται νὰ μὴ σκονισθοῦν ἢ μπότες των ἢ οἱ γύροι τοῦ φρουστανιοῦ των.

Μικρὸν μετὰ τὴν μεσημβρίαν ὁ κ. Λε-Βιολαῖν καὶ ἡ θυγάτηρ τὸν ἀφίκοντο ἐφιπποί, γευματίσαντες πρὸ τῆς ἐλεύσεώς των. Διὰ τὸν σχεδιασθέντα περίπατον ἡ Σωσσάνη δὲν ἐνεδύθη τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ χαρίεσαν ἀμαζόνιον αὐτῆς ἐνδυμασίαν, ἀλλ' ἔφερεν ἕνα φόρεμα τριανταφυλλὶ ἀποταφτὰ μὲ λευκάς γραμμάς καὶ μὲ κοντὸν θωράκιον περισφίγγον τὴν στοργύλην αὐτῆς ὀσφύν.

— Μὰ δὲν εἶναι γελοῖον! εἶπε πηδῶσα κατὰ γῆς, νὰ

μῆσε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν Τρικούπην, ἐν ᾧ ἦτο ὁ μόνος ἰσοδύναμος ἀντίπαλός του.

Καὶ εἶπεν ἕνας :

— Ἔκαμε πολὺ καλὰ ποῦ ἐτήρησε θέσιν ἐπιφυλακτικὴν. Ὁ Τρικούπης εἶναι μία ὀργή Θεοῦ, μία ἐπιδημία· ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ὡς ὅτου περάσῃ τὸ κακόν.

— Ὅ,τι εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο . . . νὰ μπόλιασθῇ.

Σημεῖα τῶν καιρῶν :

Ὁ Α. Γ. εἶνε δικαίως εἰς τῶν εὐφρεστέρων Ἑλλήνων.

Ὁ Α. Α. εἶνε δικαίως ἐκ τῶν ἡρεμωτέρων Ἑλλήνων.

Προχθὲς ἠκούσθη ὁ τελευταῖος ἐρωτῶν :

— Τί κάμνει ὁ βλάκας ὁ Γεν. . .

Δὲν ἐπαπειλεῖται χαλασμοῦ κόσμου ;

Πολύτιμον χρῆμα περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν :

Ἀναφορά ἐνός ζητοῦντος θέσιν εἰς τὸν Ἱπποσιδρό-δρομον :

Σὰς προσφέρμεν πρῶτα ὡς ὀρεκτικὸν τὴν ἐπιγραφὴν :

«Κύριον Κύρ—Ἀντώνιον Νάρζον, Σεκρετάριον Λεταρία ἐλ Τραβάγιο, ἐνταῦθα.»

Ὅριστε τώρα καὶ τὴν ἐπιστολὴν :

»Τῷ Κυρίῳ Διευθυντῇ

«Σὰς Παρακαλοῦμεν εἶναι δυνατὸν νὰ μοι ἐμβά-σιτε κόμει Ἰππάλιλος εἰς τὸ Τράμβάγιο ἀμέσως νὰ σὰς προκαταθέσω τὰ ἀναγκαῖα χρήματα ἢ ἡλικία μου εἶναι 23 ἐτῶν. . . κτλ.»

Εὐχαριστημένοι ;

Η ΕΝ ΡΩΜΗ· ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 20 Φεβρουαρίου

Εἶχα πάρει φόρα, καὶ αὐστηρὸς σὺ μοῦ ἀνέκοψε τὸν δρό-μον. Ἀμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς ἐν Ρώμῃ ἐκθέσεως ἔσπευσα ἐν-θουσιῶν νὰ σοι ὑποσχεθῶ σειρὰν μακρὰν ἐπιστολῶν, αἰτι-νες ὡς χρυσαλλίδες ἐν τῇ λάμπει τῆς αὐγῆς ἵπταντο ἥδη ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ἀναστρεφόμεναι· μεθ' ἡδονῆς προσφαν-ταζόμεναι τὰς ποικιλοφθίας, τοὺς λαρυγγισμοὺς, τοὺς ὁποίους θὰ παρεισῆγον εἰς τὴν μεγάλῃν ἐκείνην ἀρμονίαν τὴν ἐκ μαρμάρου καὶ χρωμάτων· καὶ σοὶ ἔστειλα τὸ προοίμιον.

Ἀλλὰ σὺ γνωρίζεις τοὺς ἀναγνώστας σου καλλίτερον ἐμοῦ. Γενικὰ καὶ σύντομα, μοῦ ἀπήντησες· καὶ ἐκολόβω-σες τὴν εἰσαγωγὴν μου καὶ ἡ φόρα μου ἐκόπη.

Σοῦ ὑπεσχέθην μόσχον ὀλόκληρον, καὶ σὺ μοῦ ζητεῖς μι-κρὰν μόνον φιάλην, ὀλίγου *extrait Liebig*· ἀντὶ μελοδρά-ματος συμφωνίαν μόνον γενικὴν, ἀόριστον, σύντομον, ἀτε-λῇ πρέπει νὰ σοῦ στείλω. Ἔστω.

*

Μετέβην εἰς Ρώμην ἐπίτηδες, καὶ τρεῖς μόνον φορὰς ἐ-πεσεκέθην τὴν Ἐκθεσιν ὀλόκληρον καὶ γρήγορα. Καὶ ἰδοὺ αἱ ἀπ' αὐτῆς ἐντυπώσεις μου. Κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ὡς θύελλα παρέρχεται περιδινόμενος κυκεὼν ἀκατάληπτος χρωμάτων καὶ σκιῶν καὶ μορφῶν μαρ-μαρίνων λευκῶν, καὶ χρυσῶν παισιῶν καὶ δένδρων καὶ στοῶν χρυσοποικίλων καὶ ἀνθέων καὶ μυρίων διαγραμμά-των ἀορίστων, παραδόξων, ἀλλοιουμένων, ἐκφρευόντων. . .

Ἰππεύσω μὲ αὐτὸ τὸ φουστάνι, τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ φαί-νωνται αἱ κνήμαί μου ἕως τὰ γόνατά μου ; ἀλλὰ ζεύρετε ὅτι καὶ πῶς πολὺ δὲν μὲ μέλλει ;

— Τί καλὴ ποῦ εἶσε, τί καλὴ, δεσποινίς Σωσάννη, ἀπέ-κρίθησαν αἱ νεάνιδες.

— Καὶ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην τὴν ἡσπάζεσθαι.

— Ἄ ! τί κόλακες ! εἶπε γελῶσα.

Εἶτα κροτήσασα τὸ μαστίγιόν της, ἐπανάλαβε δεικνύου-σα αὐταῖς τὸν φαιὸν Γήλοφον.

— Νὰ, ἐκεῖ θὰ ὑπάγωμεν· εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ πελωρίου αὐτοῦ βράχου ἐντὸς χασιμῶδων, ὑπάρχουν λαμπρὰ πορφυρᾶ ἄνθη, σπανιώτατα, διότι νομίζω ὅτι μόνον εἰς τὸ μέρος ἐ-κεῖνο βλαστάνουν, λοιπὸν θὰ τὰ συναθροίσωμεν καὶ θὰ κά-μωμεν μὲ αὐτὰ μίαν ἀνθοδέσμη.

— Ναι, μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμη, εἶπεν ἡ Ἑρριέττη.

— Ἐνα δεμάτι, προσέθηκεν ἡ Λευκὴ, παδῶσα ἀπὸ τὴν χαρὰν της, σὰν τρελλοκόριτσο !

Ἡ βαρόνη προσέφερεν ἀναφυκτικὰ ποτὰ, εἶτα δὲ οἱ πάν-τες ἐτοιμασθέντες ἔλαβον τὴν ὁμαλὴν κατωφέρειαν τῆς με-γάλης εἰσόδου τοῦ πύργου. Ὁ κ. δὲ-Βιολαῖν προσήνεγκε τὸν βραχιόνα εἰς τὴν βαρόνην, ἡ κόμῃσσα ἔλαβε τὸν τοῦ υἱοῦ της, αἱ δὲ τέσσαρες νεάνιδες ἔβαινον ἐμπρὸς, κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας των, λίαν ἀτάκτως. Μετ' οὐ πολὺ εὐθυμοὶ γέ-λωτες ἀντήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι. Μακρὰ ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς

οἱ χωρικοὶ ἐπροσηκόνοντο καὶ χαιρετοῦσαν, ἀφαιροῦντες τοὺς ψαθίνους πέλους των. Αἱ φιλοπαίγμονες νεάνιδες πη-δοῦσαν σὰ κατσίκια, κόβουσαι παπαροῦναις ἢ συλλαμβά-νουσαι πετλοῦδαις. Ἐπὶ τέλους ἤρχισαν νὰ ἀνέρχωνται τὸν φαιὸν γήλοφον. Τὸ ἔδαφος ἦτο πετρώδες καὶ σχεδὸν γυμνόν· τίποτε ἄλλο δὲν ἐβλεπε κανεὶς εἰμὴ καταμαυρι-σμένους βράχους. Δὲν ἐγέλων πλέον, ἀλλ' ἐβάδιζον σιωπη-λοί, συμμαζεμένοι πρὸς τὸν φαιὸν γήλοφον, καὶ μετ' ὀλί-γον εὐρέθησαν ἀρκετὰ πλησίον αὐτοῦ, ὥστε διὰ τοῦ βλέμ-ματος νάναμετρήσωσι τὸ ὕψος αὐτοῦ. Ἀλλ' εὐρεῖα ζώνη ἐκ θάμνων καὶ ἀκανθῶν ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ προσεγγίσουν.

— Ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ἡ Σωσάννη, ἥτις ἐβάδιζε πρώτη φρον-τίζουσα νὰ ἐκπληρώσῃ καλῶς τὸ καθήκον αὐτῆς ὡς ὁδηγοῦ. Ἐκαμαν ἕνα μικρὸν κύκλον καὶ ἤυραν μονοπάτι ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρώτη ἡ Σωσάννα ὤρμησεν.

— Ἄν ὑπάρχουν καυμένη φίδια ! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ.

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ δεσποινίς Βιολαῖν, δὲν ἔχει φίδια αὐτὸς ὁ τόπος· ἔρχεσθε κατόπιν μου, προσ-έθηκε.

— Νάμαι, εἶπεν ὁ νεαρὸς δὲ-Μωριὲν, πηδήσας καὶ αὐ-τὸς ἐπὶ τῶν βράχων.

(Ἀκολουθεῖ)